№ 166 (498). Rok III. Warszawa, 27 lipca 1922 r.

DZIENNIK KOMISARJATU RZĄDU NA M. ST. WARSZAWĘ

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM ŚWIĄT I NIEDZIEL.

Ogłoszenia: a) Instytucji państwowych i komunalnych mk. 200 za wiersz nonpareiu. b) Instytucji i osób prywatnych 250 mk. za wiersz nonp. pierwszy raz; za każdy następny raz 25 proc. ustępstwa. c) Trzykrotne ogłoszenie o zgubieniu paszportu wewnętrznego lub dowodu osobistego 500 mk. d) Trzykrotne ogłoszenie (do trzech wierszy o zgubieniu wszelkich innych dokumentów 800 mk. Szerokość wiersza wynosi 25 liter.

Prenumerata: Miesięcznie z dostarczaniem do domu 600 mk. Cena egzemplarza pojedynczego w redakcji 25 mk.

Adres: Senatorska 12, (pałac Blanka) lewa oficyna, I-e piętro. Redakcja pokój № 38. Administracja pokój № 37. Telefon № 417-03.

Treść numeru 166-go.

Z KOMISARJATU RZĄDU.

OKÓLNIK III.

Do wszystkich P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Delegata Rządu w Wilnie.

Wobec doniosłego znaczenia kulturalnego zakładów widowiskowo-rozrywkowych (teatry, teatrzyki, kabarety, kinematografy) i oddziaływania ich na społeczeństwo tym dodatniej, im są one na wyższym poziomie artystycznym i prowadzone są przez odpowiednio uzdolniony personel, w dobrze zrozumiałym interesie społeczeństwa jest, ażeby tym kulturalnym poczynaniom władze sprzyjały i usiłowaniom ich w dodatnim kierunku możliwie współdziałały.

W związku z tem zachodzi konieczność ustalenia jednolitych zasad polityki widowiskowej, to też Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Dep. Sztuki i Kultury M. Wyzn. i O. P. poleca kierować się następującemi wytycznemi przy rozważaniu podań osób, ubiegających się o pozwolenia na otwieranie zakładów widowiskowo-rozrywkowych.

Przed wydaniem pozwolenia należy w szczególności zwrócić uwagę na:

1) osobę koncesjonarjusza,
2) rodzaj przedsiębiorstwa.

Pozwolenia można wydawać tylko tym osobom, które przez swe kwalifikacje umysłowe, dotychczasową działalność i fachowe przygotowanie dają zupełną gwarancję prowadzenia przedsiębiorstwa na należytym poziomie artystycznym i kulturalnym. W tym celu urzędy administracyjne I-ej instancji winny dokładnie zbadać petenta, zebrać o nim szczegółowe informacje, aby uniknąć wypadków wydawania pozwoleń osobom niepowołanym do prowadzenia przedsiębiorstw, wymagających fachowo-artystycznego uzdolnienia oraz pewnego cenzusu etycznego ich kierowników.

W razie ubiegania się o pozwolenia na przedsiębiorstwa widowiskowo-rozrywkowe osób, nie posiadających kwalifikacji wymienionych, lecz ofiarowujących swój kapitał na uruchomienie tych przedsiębiorstw, pozwolenia mogą być wydane pod warunkiem utrzymania w takich przedsiębiorstwach stałych kierowników, którzyby dawali gwarancję należytego prowadzenia zakładu widowiskowo-rozrywkowego. Kierownicy tacy winni być zatwierdzani każdorazowo przez władze administracyjne I-ej instancji.

Moment rodzaju przedsiębiorstwa wiąże się ściśle z naczelną zasadą polityki koncesyjnej, która winna przyświecać każdej decyzji. Zasadą naczelną jest dążność do otaczania opieką i poparciem tych przedsiębiorstw, które przez swój charakter i środki działania podnoszą poziom kulturalny i artystyczny społeczeństwa,—takimi są przedewszystkiem teatry dramatyczne. Ponadto polityka widowiskowa winna dążyć do wyrugowania z życia kulturalnego Polski takich zakładów, które szerzą demoralizację, schlebiając instynktom poziomym i bezmyślności, operują skandalem i paszkwilem, a nie wnoszą żadnych dodatnich wartości i nie mają nic wspólnego ze szlachetną rozrywką.

Ministerstwo zaznacza, że w chwili obecnej, kiedy daje się uczuwać na prowincji brak poważniejszych teatrów dramatycznych, udzielanie pozwoleń na kabarety winno być uzależnione od warunków, któreby dawały rękojmię należytego ich prowadzenia.

W sprawie wydania pozwoleń na kabarety nocne ze stolikami na widowni będzie wystosowany do PP. Wojewodów w Łodzi, Krakowie, Lwowie oraz Komisarza Rządu w Warszawie osobne pismo.

Najczęstszym dzisiaj docierającym do odległych i najmniejszych miast i miasteczek rodzajem widowiska jest kinematograf. Kinematograf może odegrać wybitną rolę w dziedzinie wychowania młodzieży, może również dać godziwą rozrywkę starszemu pokoleniu. Z tych względów jest nagół rzeczą pożądaną, aby nie stawiać zbyt uciążliwych warunków przy ubieganiu się petentów o pozwolenia na prowadzenie kinematografu, zwłaszcza tam, gdzie niema teatrów Niemniej jednak nie należy nigdy pozwalać na łączenie przedstawień kinematografu z innemi produkcjami słownemi lub choreograficznemi.

Również podkreślić trzeba, że i w tym wypadku koncesjonarjuszom tak, co do ich uzdolnień artystycznych, jak i pod względem skali ich moralnej, pewne wymagania powinny być stawiane. Najpożądańszą rzeczą byłoby połączenie tych obu warunków w jednej osobie, prowadzącej przedsiębiorstwo.

Brak jednego z nich sprowadza skutki ujemne. Z rezultatu dotychczasowej polityki koncesyjnej w stosunku do kinematografów, w/g której pierwszeństwo przy ubieganiu się o pozwolenia posiadały, zawdzięczając swoim bezsprzecznie jaknajlepszym i ku dobru zmierzającym chęciom, instytucje społeczne oraz stowarzyszenia kulturalno-oświatowo. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdza, że udzielane tym instytucjom prerogatywy nie dały spodziewanych wyników i że przyznane pozwolenia nie były realizowane niejednokrotnie w sposób należyty. Brak zapewne, fachowo kompetentnych sił kierowniczych, umiejących wyszukać odpowiednie filmy, zająć dobrze przemyślanem ich urozmaiceniem, dbać o ład i porządek całokształtu przedsiębiorstwa, brak wogóle pomysłowości i jakiegoś specjalnego zainteresowania się niem sprawił to, że te faworyzowane kinematografy społeczne, i jakby napółoficjalnie, pod każdym względem ustępowały kinematografom osób prywatnych. Zdaniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych należy więc również popierać inicjatywę i przedsiębiorczość prywatną, wpływającą na rozwój sztuki kinematograficznej korzystniej, z zachowaniem oczywiście, warunków, co do kwalifikacji zawodowych petenta, względnie wskazanego przez niego odpowiedzialnego kierownika. W stosunku do kinematografów objazdowych należy zachować specjalną ostrożność, gdyż tutaj kontrola nad sposobem prowadzenia przedsiębiorstwa jest bardzo utrudniona, a nadto kinematografy wędrowne docierają do najmniejszych wsi i oddziaływują na masy ludu świeże jeszcze i szczególnie na wpływ wrażliwe, — muszą więc spoczywać w rękach świadomych i odpowiedzialnych.

Pozatem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustala zasadę, iż pozwolenia na otwieranie stałych przedsiębiorstw widowiskowych, przeznaczonych do publicznego produkowania utworów słownych lub obrazów kinematograficznych, mogą być wydawane tylko przez Województwa które uprzednio winny zasięgać opinji oddziałów miejscowych Departamentu Sztuki i Kultury Min. W. R. i O. P.

Pozwolenia zaś na otwierania innych zakładów widowiskowych i rozrywkowych, w których nie będą wystawiane utwory z tekstem słownym lub obrazy świetlne, należą do kompetencji urzędów I instancji.

Prośby o przepisanie koncesji na imię nowonabywcy należy uważać za podania o udzielenie nowej koncesji, dlatego też w koncesji należy zawsze zaznaczać, że pozwolenie jest wydane bez prawa odstąpienia innej osobie.

W związku z uchwałą komisji administracyjno - prawniczej Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nadmienia, iż koncesje na nowe zakłady widowiskowe mogą być wydawane tylko w razie umieszczenia zakładu w nowych specjalnie dla tego celu wybudowanych lokalach.

Minister (—) *Ant. Kamieński.* w. r.

ROZPORZĄDZENIE

wykonawcze Ministra Spraw Wojskowych z dnia 4 lipca 1922 r.

do ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o zaopatrzeniu weteranów powstań narodowych 1831, 1848, 1863 r. i wdów po nich.

(Ciąg dalszy).

Komisja Kwalifikacyjna ma wszechstronnie zbadać wszystkie podania o przyznanie zaopatrzenia oraz nagromadzone przez petentów dowody i stwierdzić, czy petent brał bezpośrednio czynny udział w szeregach i formacjach powstańczych, względnie w organizacji powstań narodowych, oraz określić jego stopień wojskowy, posiadany w powstaniach narodowych 1831, 1848 i 1863 roku.

Na listę rzeczywistych uczestników powstań narodowych 1831, 1848 i 1863 r. zostaje wciągnięta dana osoba na skutek odnośnej uchwały Komisji Kwalifikacyjnej, przeprowadzonej zwykłą większością głosów, o ile nie nastąpił sprzeciw ze strony jednego z przedstawicieli Rządu.

Lista rzeczywistych uczestników powstań narodowych 1831, 1848 i 1863 r. zawiera następujące rubryki:

1) liczba porządkowa;
2) nazwisko i imię;
3) data urodzenia (dzień, miesiąc, rok i miejsce);
4) stopień posiadany w powstaniach narodowych, ewentualnie branie udziału w organizacji;
5) obecny zawód;
6) miejsce zamieszkania (dokładny adres).

Przy nazwiskach osób, zmarłych przed wciągnięciem na listę rze-

czywistych uczestników powstań narodowych 1831, 1848 i 1863 r. dodaje się w rubryce drugiej imię pozostałej wdowy. Listę podpisują przedstawiciele Rządu i dwóch weteranów 1863 roku członków Komisji.

Komisja Kwalifikacyjna pracuje według wewnętrznego regulaminu, uchwalonego przez Komisję a zatwierdzonego przez Ministra Spraw Wojskowych.

Zamiejscowi członkowie Komisji Kwalifikacyjnej, zawezwani przez przewodniczącego Komisji na posiedzenie, otrzymują zwrot kosztów przejazdu drugą klasą z miejsca pobytu do Warszawy i z powrotem, tudzież przez cały czas urzędowania w Warszawie pobierają djety w wysokości unormowanej każdorazowo dla cywilnych funkcjonarjuszy państwowych VIII-go stopnia służbowego. W wypadku braku lokomocji kolejowej zwraca się koszta przejazdu podwodami według taksy, ustalonej w danej miejscowości przez cywilne władze administracyjne. Zwrot tych kosztów przysługuje jednakowoż tylko wtedy, gdy potrzebna do przebycia przestrzeń przewyższa 3 kilometry.

§ 2. Roszczenie do wciągnięcia na listę rzeczywistych uczestników powstań narodowych 1831, 1848 i 1863 r. winno być poparte dowodami, że dana osoba brała bezpośrednio czynny udział w szeregach i formacjach powstańczych, względnie w organizacji powstań narodowych. Nadto należy przedstawić metrykę urodzenia oraz wypełniony kwestjonarjusz (załącznik № 1). Za dowody, stwierdzające, że dana osoba brała bezpośrednio czynny udział w szeregach i formacjach powstańczych, względnie w organizacji powstań narodowych mogą służyć oryginalne dokumenty lub uwierzytelnione odpisy tychże, wydawane przez ówczesnych dowódców oddziałów i formacji powstańczych, przez Rząd Narodowy, oryginały lub odpisy wyroków skazujących na więzienie, ciężkie roboty, lub zesłanie za udział w powstaniach narodowych, dokumenty wydane przez organizacje polskie na emigracji, książeczki wojskowe, paszporty, w których są porobione urzędowe adnotacje o udziale w powstaniu i t. p. niepodlegające wątpliwości dokumenta.

W braku jakichkolwiek dokumentów z powyżej wymienionych mogą być wzięte za podstawę do wciągnięcia na listę rzeczywistych uczestników powstań narodowych 1831, 1848 i 1863 r. zaświadczenia dwóch wiarygodnych osób, które pod odpowiedzialnością osobistą zaświadczą, że dana osoba brała bezpośrednio czynny udział w szeregach i formacjach powstańczych. względnie w organizacii powstań narodowych.

Ocena złożonych zaświadczeń oraz danych w kwestjonarjuszu zależy jedynie od wewnętrznego przekonania członków Komisji Kwalifikacyjnej, którzy uzasadniać swego przekonania nie są obowiązani.

ROZDZIAŁ II.

Zaopatrzenie weteranów

§ 3. Osoby, uprawnione do pobierania zaopatrzenia na podstawie ustawy z dnia 23 marca 1922 r. (art. 1) otrzymują stałą pensje i dodatek drożyźniany (art. 2 a i b) bez względu na swoją przynależność państwową.

§ 4. Żonę uwzględnia się przy wymiarze dodatku drożyźnianego tylko wówczas, jeżeli pozostaje na utrzymaniu weterana, lub prowadzi z nim wspólne gospodastwo. W razie seperacji od stołu i od łoża, względnie rozwodu żonę uwzględnia się tylko wówczas, jeżeli weteran złoży dowód, że do utrzymania żony sądownie jest obowiązany. Nie uwzdlędnia się żony weterana, pozostającej na służbie rządowej lub samorządowej. Kobieta weteran (weteranka) tak zamężna, jak niezamężna (panna wdowa) ma być traktowana jako samotna, i dodatek drożyźniany przysługuje jej według wysokości, przewidzianej dla weterana samotnego.

§ 5. W wypadku przesiedlenia się weterana do miejscowości zaliczonej do wyższej lub niższej klasy dla oznaczenia mnożnika—wyższy względnie niższy dodatek drożyźniany przyznaje się od dnia 1 następnego miesiąca po przesiedleniu. Po przesiedleniu winien weteran natychmiast zawiadomić o tem wypłacającą kasę skarbową.

§ 6. Celem wymierzenia dodatku drożyźnianego weteran winien złożyć we właściwej Izbie Skarbowej deklarację (załącznik № 2), potwierdzoną przez władzę administracyjną I instancji.

§ 7. Wszelkie zmiany, mające wpływ na wymiar dodatku drożyźnianego, t. j. zmiany dotychczasowego miejsca zamieszkania, tudzież w stanie rodzinnym, n. p. śmierć żony, unieważnienie małżeństwa, separacja bez obowiązku alimentacji objęcie posady w służbie rządowej lub samorządowej, zawarcie związku małżeńskiego i t. p., należy bezwłocznie zgłosić we właściwej izbie skarbowej, dołączając odnośne dokumenty, jak poświadczenia władzy policyjnej (biura meldunkowego) nowego miejsca zamieszkania stwierdzających (datę, dzień) przeprowadzenia się, metrykę śmierci wyrok sądowy, metrykę ślubu i t. p.

Za świadomie nieprawdziwe lub fałszywe zeznania, złożone w deklaracji, jak również zaniechanie zawiadomienia właściwej władzy o zmianach wpływających na niższy wymiar dodatku drożyźnianego, weteran będzie pociągnięty do odpowiedzialności karno-sądowej.

(d. c. n).

KRONIKA.

UŁASKAWIANIE SKAZANYCH NA ŚMIERĆ.

Min. sprawiedliwości rozesłał do prokuratorów apelacyjnych i okręgowych okólnik następujący:

„W telegramach otrzymanych w sprawach wyroków śmierci wydanych w trybie doraźnym pp. prokuratorzy nieraz pomijają milczeniem okoliczność, czy prośba o ułaskawienie wpłynęła do nich, lub do sądu, lub też czy mają wiadomość o wysłaniu lub zamiarze wysłania takiej prośby bezpośrednio przez strony. Załatwianie takich telegramów budzi wątpliwości. Należy pamiętać, że art. 57 ust. z dnia 25 lutego 1921 r. poz. 169 nie dotyczy postępowania doraźnego, że zawiadamiać telegraficznie o wyrokach śmierci zapadłych w trybie doraźnym należy tylko wówczas, gdy skazani wnoszą prośby o ułaskawienie na ręce prokuratora lub sądu, albo też gdy ma się wiadomość, że obrona lub krewni skazanych taką prośbę wysłali bezpośrednio lub wysłać zamierzają. W pierwszym wypadku należy podać streszczenie motywów, na których opiera się prośba o ułaskawienie i opinję co do nich sądu i własną, w drugim zaznaczyć okoliczność, która powoduje wysłanie depeszy".

URLOPY DLA CZYNNIE SŁUŻĄCYCH OSADNIKÓW

M. S. Wojsk zezwoliło na udzielenie 10 dniowych urlopów oficerom i szeregowym czynnie służącym , którzy zostali zatwierdzeni przez Komisję Wydziału Osad żołnierskich o nadziale ziemi w roku bieżącym celem dania im możności załatwienia formalności, związanych z objęciem w posiadanie działek.

Redaktor J. Plewiński.

Drukarnia F. [illegible] i S-ki, [illegible]